

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejeman velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja trisporna petič-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 116.

V Ljubljani, v ponedeljek 22. maja 1888.

Letnik XVI.

Boulanger.

V nobeni drugi evropski državi bi se toliko ne govorilo in ne pisarilo o politiku, kakršen je general Boulanger; a narod francoski je vnemljiv za lepo doneče besede, ljubi pustolovce, všeč so mu vedne izpremembe. O tem moži, čegar imé še pred dvema letoma ni bilo znano svetu, ne bomo izrekli nobene sodbe; mogoče je, da bo zgodovina imenovala njegovo imé, ko se bo danes ali jutri preživela republika francoska, toda doslej ni storil še ničesa, kar bi moglo mu pridobiti naklonjenost narodovo. Boulanger zastopa idejo maščevanja za Alzacijo in Loreno, in to je vse.

Govori njegovi so sicer polni mamljivih fraz, a nove misli zastonj iščeš v njegovih besedah. Program njegov je zmes vseh zahtev in želj parlamentarnih strank. Gledé na vnanjo politiko je rekel Boulanger, da bi bil norec, ko bi hotel vojsko, bil bi pa tudi malovrednej, ko bi dežele ne pripravil za „vse slučaje“. Gledé na notranjo politiko se je izjavil, da se morajo združiti vse stranke ter prezirati vsa mala dnevna vprašanja. To idejo izrazil je že Gambetta, toda izvršiti je ni mogel. Parlamentarizem ovira vsak napredek, zato se mora razpustiti zbornica in premeniti ustava. Boulanger je nasprotnik diktaturi, tudi svoji, zato ni treba republiki predsednika.

Iz tega je razvidno, da je Boulanger sprejel v svoj program točke oportuncev, radikalecev in konservativcev. „Cesarstvo je mir“, rekel je že Napoleon III. Ta izrek je junaku clermontskemu jako všeč, zato ga je pobral iz zgodovinskih zapiskov ter rekel: „Boulanger je mir.“ Originalen je pač v tem, da si izposojiuje stavke iz klasikov, zgodovinarjev in politikov, ne da bi naznanil vire. Monarhisti pobijajo onemogli parlamentarizem, Boulanger tudi. Oportunci se bojé diktature, Boulanger tudi noče slišati o njej. Radikalci zahtevajo republiko brez predsednika, isto ponavlja general Boulanger. Kdo naj vlada v državi, ki nima najvišjega poglavarja, ne zbornice,

to vé le Boulanger sam. Ko bi kje drugje vstal mož in razvil enak program, govoril bi svet: ta se je osmešil, on je politično mrtev.

Vendar moramo Boulangerju priznati, da ima trdno voljo doseči v državi najvišjo oblast. On pozná svoj narod, prilizuje se njegovim strastem, ker vé, da potrebuje narod moža — odločnega vladarja. Isto je bilo pred Napoleonom I.

Narod se je bil naveličal krute revolucije in se je rad pokoril pod železno roko Napoleonovo ter daroval kri in premoženje na bojiščih proti celi Evropi. Drugače je bilo v Franciji za časa restavracije. Louis Filip je prišel na prestol s pomočjo zvitih borzijancev; bil je slab, zato ga je spodil narod. Napoleon III. je imel slučajno imé slavnega vojaka in trdno vero, da je vstvarjen za cesarja. Pridobil si je neomejeno moč; skoraj cela Evropa ležala mu je pred nogami, njegov migljaj odločeval je mir in vojsko. Ali kapitalizem je bil močnejši od cesarjeve volje, in cesarstvo se je zrušilo.

Tretja republika si je postavila malika mamona ter mu na žrtveniku daruje zadnji narodov ideal, vero. Tudi republikanska vlada je doživela osodepolno število 18 let; narod je nezadovoljen, državna vlada je propala. Francija potrebuje moža, ki bi zopet pokazal železno moč, trdno voljo in veljavo. In ker narod ne dobi boljšega moža, oklenil se je Boulangerja.

Govor drž. posl. Karola Kluna za gimnazijo v Kranji.

(V seji državnega zbora dné 8. maja t. l.
v specialni debati o budgetu.)

(Konec.)

Pred nekimi leti je izšla knjižica o kranjski gimnaziji, iz katere posnamememo, da je v zadnjih sedmih, oziroma osmih letih 170 nekdanjih učencev kranjske gimnazije v javnih službah, mej temi 9 doktorjev raznih strok; to je za osem let gotovo

lepo število. Tudi to ni res, da se na slovanskih šolah manj zahteva in da si mladi ljudje ne pridobé dovolj znanja. Obiščite gimnazijo v Ljubljani, kjer so slovenske in ne nemške paralelke, in prepričali se bode, da napredek na slovanskih paralelkah ni slabši, ako ne večji, kakor v nemških razredih; prepričali se bode, da od slovanskih učencev več zahtevajo, kakor od nemških, in da ravno nemški učenci, kar je čudna prikazen, v svojem nemškem materinem jeziku slabše napredujejo, kakor slovenski; to morda pride od tod, ker so slovenski učenci pridnejši od razvajenih otrok nemških staršev.

Dalje moram omeniti, da sta pred nekimi leti dva učenca, ki sta na nemško-slovenski gimnaziji v Rudolfovem dobila consilium obeundi, šla na spodnjo gimnazijo v Kočevje in tam izvrstne imela rede. Iz tega razvidite, kje več zahtevajo od učencev, na nemških ali slovanskih šolah.

Tudi to ni res, da prebivalstvo v Kranji želi, da poneha gimnazija. Omenil sem že, da je 36 občin, ki so po številu in omiki skoraj najvažnejše na Gorenjskem, poslalo peticijo deželnemu zboru, naj bi se potegnil za gimnazijo, in te občine gotovo bolj poznajo pravo mišljenje slovenskega prebivalstva, kakor poslanec, ki le kratek čas preživi na Kranjskem in je še v tem kratkem časi le z ozkim krogom kranjskega prebivalstva v dotiki.

Res je sicer, da nekateri ljudje raje pošiljajo svoje otroke v Ljubljano, kakor v Kranj. A to so ravno revnejši ljudje, ki hočejo poslati svoje otroke v šolo, pa nimajo potrebnih sredstev, da bi jih vzdržali, marveč se zanašajo le na milosrčnost ljudi, in tem je torej deželno glavno mesto z večjim številom prebivalstva ljubše od malega mesta na deželi. Sicer moram priznati, da se mora nadarjenim revežem pomagati z milodari na srednjih šolah, vendar je umevno, da so tudi najradodarnnejši ljudje in najboljša srca konečno nevoljni, ako morajo vedno dajati vsled večjega števila revnih, pa vačkrat slabo nadarjenih učencev. Nasprotno pa je za srednje

LISTEK.

Le pošteno!

Slika iz življenja. Česki spisal Al. Dostál, prevel H. H—e.

V.

Janovski gospod župnik so bili časti vredni starček. V celi občini, v celi župniji ni mogel nobeden o njih slabe besede reči, in bili so vendar v Janovi skoraj 40 let. To je bil vinograd njih delanja, samo dve leti so bili drugje. Poznali so tudi vsakega otroka, vsakega soseda, in ne samo po navadi, pa tudi v srcu. Znali so brati svojim izročencem iz duše. Kako pa tudi ne, saj so jih tudi krstili, učili, jim s sv. zakramenti stregli in marsikaterega so že na pot v večnost pripravili, in oni dozda živé, ko so skoraj po čudežu ozdraveli. Z eno besedo: stari gospod župnik so bili duša svoje župnije.

Ko je Bartoš bojazljivo potrkal in vstopil v sobo, uganili so gospod župnik precej, kaj pomeni ta nenavadni obisk, pa vendar so se delali, kakor da nič ne vedó. Ko sta se pogovarjala o tem in onem, in Bartoš ni mogel nikoli z resnico na dan, vprašajo duhovnik: „Torej Urh študira zopet?“

Kočar je za nekaj časa odgovoril: „O ne študira, častiti gospod, je doma.“

„In zakaj?“ vprašal je starček.

„Zato ker nimam denarja, da bi ga podpiral, in sam na-se se ne more zanašati. Poučevanje ni vse.“

„Kaj pa hoče početi? kam se obrniti?“ vprašali so gospod župnik, hodeč po sobi.

„Tega ne vem jaz in Urh tem manj. Zato ker ne vemo kaj bi počeli, obrnili smo se do vas, da nam svetujete, častiti gospod, in nam pomagate. Bog vam bo vrnil.“ Bartoš se je začel solziti. Ko je pošiljal sina na študije, ni pomislil, da se bo zaradi tistega koraka jokal.

„Jaz bi mu rad pomagal s kakšnim goldinarjem za začetek, pa tukaj gré še za dve leti na gimnazijo, in po maturi je tih še Praga, visoke šole . . .“

„Urh bo šel v semenišče in bo oskrbljen“, pretrga Bartuš župnikov govor.

„Bo šel, ali ne bo šel! Nekateri obeta 8 let, pa pri koncu 8. leta se razmisli, ne gré in stariši imajo nove skrbi, in mnogo večje, nego popreje. Siliti koga v kak stan je neumno; veselja ni mogoče vsiliti, to mora biti že v človeku. Jaz poznam ljudi, kateri so šli prisiljeni v semenišče, stariši niso jim dali ali so umrli, in dijak ne vedoč, kaj bi počel, je vstopil v duhovski stan, pa dolgo

časa ni ostal, in če tudi je ostal, če je prestopil po 4 letih kot novomašnik semeniški prag, veliko časti in zaslug ni sv. cerkvi zadobil. Bil je nezadovoljen, čmeren, tožljiv, ni se brigal za svoje dolžnosti itd. To je tudi velik greh siliti koga, naj bi bil to ali ono, če nima k temu ljubezni, veselja. Rečem vam to zato naprej, da Urha nikamor ne silite, ne gonite, če ne pojde sam od sebe, iz svojega lastnega prepričauja in nagiba. Bolje je biti zadovoljnim delavcem, kot v duhu in srcu nezadovoljnim imenitnim gospodom.“

„Pa saj poznate Urha“, zagovarjal je Bartoš svojega sina, „bil je zmirom tih, miren, v cerkvi vsak dan, v življenji svetnikov je imel veselje, v gostilne ni zahajal; ta je za semenišče skoraj vstvarjen.“

„Vsa čast vašemu sinu, ljubim ga, rad ga vidim, pa človek je le človek, obrne se kakor trstika, in iz mirnega in tihega je pozneje drug človek. Mirna voda bregove podira.“

Kočar se je zamislil, kapico točil v rokah in oči je vpel v preprogo na tleh. Proč je upanje, proč veselje.

„Ko bi se pa“, nadaljuje gospod župnik, „Urh trdno odločil za duhovski stan, naj gré k frančiškanom. Ti ga bodo dali po enoletnem noviciatu

prebivalstvo, za srednjega kmeta, ki hoče poslati v šolo svoje otroke, za katere pa so troški v deželnem glavnem mestu preveliki, ravno gimnazija v Kranji prav pripravna, ker so manjši troški in se strinjajo s premoženjem in ker more tam lažje otroke nadzorovati zaradi manjše oddaljenosti.

Najmanj pa velja trditev, da je gimnazija v Kranji le gimnazija za kazen. Ako velja to načelo, potem bi se morali pritožiti vsi juristi, ki so kot pristavi, okrajni sodniki, komisariji, okrajni glavarji v večji vasi ali mestu na deželi, da so nastavljeni v kaznilnici, ker vsak ne more priti takoj kot deželne sodnije svetovalec ali vladni svetnik v deželno glavno mesto, ali kot dvorni svetnik ali celo kot sekijski načelnik v državno glavno mesto.

Dalje se tudi ne sme prezreti, da se ti ljudje ne pošiljajo na te šole kakor vojaki, marveč dobé te službe vsled prostovoljnih prošelj; in tak uradnik, ki je sam prosil za tako službo, nima pravice pritoževati se, da je na kaznilnici.

Že zadnjič je bilo rečeno, da je tudi manjšina našega deželnega zbora priznala potrebo druge gimnazije za Kranjsko, in zato prosila gospoda naučnega ministra, da to stvar in navedene vzroke dobro presodi in uvažuje.

Imenovani sklep kranjskega deželnega zbora dal mu bo priliko, da reši to vprašanje na tak način, ki se strinja s častjo vlade in koristmi državnih financ, z željami in potrebami slovenskega prebivalstva. Vas pa, gospôda moja, prosim, potrdite blagovoljno od mene nasvetovano resolucijo, ako pride v visoki zbornici v obravnavo. (Dobro! Dobro! na desnici.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 22. maja.

Notranje dežele.

Gospodska zbornica ima svojo prihodnjo sejo dné 25. t. m. Mej drugimi predmeti je na dnevnem redu tudi drugo čitanje postavnega načrta, s kojim se predrugečuje zakon z dné 20. junija 1872 o poučevanju veronauka na ljudskih in srednjih šolah in na pripravnicah.

Iz Brna se brzojavno poroča „Agr. Tagblattu“: Po sklepu državnozborskega zasedanja se bo odpovedal **naučni minister** Gautsch. Njegovim naslednikom je izbran tukajšnji cesarski namestnik dr. grof Schönborn.

„Egyetertes“ zatrjuje, da vlada še ni ničesa sklenila gledé osebe novega **veleposlanika v Londonu** namesto odstopivšega grofa Karolyija.

„Pol. Corr.“ objavlja svarilo pred **izseljevanjem v Grško**. Posebno iz Dalmacije in južnega Tirolskega potujejo ljudje mnogoštevilno v Grško, a godí se jim slabo, ker tam ne manjka delavskih moči; iskati si morajo, ako nočejo trpeti lakoto, zaslužek v kamnolomih, kjer pa kmalu žalostno poginejo vsled prevelikega truda in nezdravega obnebj.

V **Ercegovini**, v bileškem okraji, pokazala se je dné 16. t. m. roparska četa 15 môž pod poveljništvom Milutina Ilića. Ta vest je skoraj gotovo v zvezi s poročilom iz Kotora, da je ušlo več vjetnikov iz črnogorske kaznilnice. Orožniki so takoj pričeli preganjati roparje ter se je posrečilo neki straži ustreliti dné 17. t. m. vodjo Milutina Ilića.

izšolati, potem stopi v red in ostane ali v samostanu ali pa pride na faro na deželi.“

Bartošu se je v očesu zablistalo od veselja. Torej vendar se bo izšolal, vendar one ponosne kmete prekosi!

„Časih se pa zgodi, da dijak, ne vedoč kaj bi počel, vstopi v samostan, izšla se, in potem reče samostanu: „z Bogom!“ To je nepošteno dejanje, to je tatvina. Red očetov frančiškanov je revem, ko so mu bila vzeta posestva, komaj živí, in ko ima še na tak način zgube, ne moremo se nikakor čuditi, da propada, peša. In če tudi bi tega ne bilo, je tu nepoštenost, sleparija, binavstvo. Pa verjemite mi, da tak, ki si je na tak način življenje zagotovil, nima na tem svetu sreče, da se toči v valovih življenja, da pada in pada, da se spominja oni srečnih časov, ko je bil v samostanu, in se kesa, da je zapustil srečno bivanje. Pravila reda spozná v enem tednu, in celo leto ima za premislek.“

Bartoš ni slišal besed vnetega gospoda župnika, njemu je bila na misli roka, katera mu je pomagala, ko so se mu smejali, da bo de njegov Urh krave pasel, oral, vlačil.

„Premislite torej vse dobro“, dostavil je duhovnik, „in pomislite, na moje besede, pogovorite

Obravnave mej Smolko in načelniki levičarskih klubov o **skrajšanji proračunske debate** so se ponesrečile.

Vnanje države.

Papež Leon XIII. je odposlal predvčerašnjim braziljanskim škofom okrožnico gledé opustitve suženjstva. Sv. Oče pravi v njej, da mu ni bil povodom njegove svečanosti nobeden dar toliko drag, kakor oni braziljanski škofov, ki so pri tej priložnosti rešili mnogo sužnjev trdih spon. Papež potem navaja, koliko je vsigdar storila cerkev za prostost sužnjev in sklepa z razgovorom o krščanski prostosti sploh.

Sprava mej **srbskim** kraljem in kraljico Natalijo se ni posrečila vsled kraljeve trdovratnosti. Dunajski krogi smatrajo položaj v Srbiji jako nevarnim ter so za trdno prepričani, da Avstrija ne bo mirno gledala večjih nemirov v Srbiji. Na Dunaji bivajoči srbski visokošolci priredili so kraljici navdušene izjave, pred kraljem pa se bajé niso niti odkrili. Kralj obravnava z „länderbanko“ zaradi necega posojila. — „Times“ je dobila brzojavno poročilo, da so v zaječarskem okraji izbruhnili nemiri. Leta 1883 so bili v ravno tem okraji veliki neredi ter si je Kristić s svojimi krvavimi razsodbami postavil mej tamošnjim prebivalstvom trajen spomenik. Napominana vest se odločno preklicuje.

Pri seji **bolgarskega** ministerskega sveta dne 18. t. m. je izrazil princ Koburški svojo posebno zadovoljnost o pristrčnih sprejemih, koje mu je narod priredil mej njegovim potovanjem, ter je naznanil, da bo izročil ministerskemu predsedniku Stambulovu pismo, v kojem objavlja narodu svojo pohvalo in posebno naklonjenost.

Rumunska vlada je razpustila bukareški mestni svet ter razpisala nove volitve. Stranka razpuščenega občinskega sveta se ne bo udeležila volitev, ker po njenem mnenji ni zadosti zavarovana volilna prostost pod sedanjim ministerstvom.

Italijansko ministerstvo se ne upa spraviti poštenim potom zloglasni novi kazenski zakonik v deželo ter skuša zaradi tega to storiti po ovinkih in stranskih stezah. „Capitan Fracassa“, na koji posebno opozoruje občinstvo „Osservatore Romano“, piše minoli petek: „Mnogo poslancev je izrazilo željo, da bi še pred poletenskimi počitnicami potrdila zbornica novi „codice penale“. Ker bi bilo pa to nemogoče, ako bi hoteli čakati, da pride pri navadnih popoldanskih sejah na dnevni red, sklenili so napominani poslanci predlagati dopoludanske seje, pri kojih bi se izključljivo posvetovali le o tem zakoniku. Pravosodni minister je s tem predlogom jako zadovoljen“. „Osservatore Romano“ pravi, da je v tem predlogu nova nevarnost, ker je sploh znano, da zahaja k dopoludanskim sejam le malo čmernih poslancev in da se pri tem postopa jako površno. Iz vsega se vidi, da hočejo proglasiti sovražniki sv. Stola ta načrt postavé, ne da bi prav za prav zbornica o tem vedela kaj natančnejšega. — Dné 14. t. m. obravnaval je rimski občinski svet v drugič o predlogu, naj prepusti na „Campo de' Fiori“ prostor za spomenik Giordanu Brunu. Pri glasovanju zmagała je katoliška stvar, kajti predlog je propadel s 36 proti 29 glasovom. To glasovanje je pa tudi osebén poraz ministerskega predsednika Crispija, ki je obljubil radikalcem vladno in kraljevo podporo v tej zadevi; vprašanje je sedaj, ali bo razpustil Crispi vsled tega mestno starešinstvo. Ako to stori, zgodi se prav lahko, da bodo volilei vzlic vsemu pritisku z nova volili svoje dosedanje možate zastopnike ter takó odtrgali popolnoma krinko raz obraz novoitalijanski maskeradi.

Onemoglost **francoske** zbornice pokazala se je posebno očitno pri otvorjenju dné 15. t. m. Koj prvi dan zavrgla je postavo o zvišanji carine od

turšice in alkohola, akoravno je mej posvetovanjem o tem predmetu sprejela z ogromnimi večinami več dostavkov k postavi. — Ministerski predsednik Floquet je sprejel deputacijo delavcev, ki so zapustili delo v steklarnah, ter jim zatrdil svojo naklonjenost. Čuje se, da bo vlada vendarle potrdila sklep pariškega mestnega sveta o 10.000 frankov podpore tem delavcem, ako ga mestni svet z nova potrdi v predrugečeni obliki. To so tudi storili mestni očetje; denar se ne bo razdelil mej delavce, ki so zapustili delo, marveč se bo izročil raznim županom, ki ga bodo porabili v podporo delavskim družinam. — Dné 15. t. m. je otvoril pariški nadškof v Parizu katoliški shod; prečital je udanostno adresu sv. Očetu ter potem podrobno opisal romanje v Rim.

V **angleški** spodnji zbornici se je izjavil dné 17. t. m. Fergusson, da angleška vlada ne more priznati neomejenih zahtev portugalskih v notranji Afriki. Anglija ne smé pripustiti, da bi Portugal zaprl prosto trgovinsko pot v notranji Afriki, posebno na reki Zambesi. Pač pa Anglija ne bo oporekala pravici Portugala, da se pobira carina od blaga, ki se uvažá v portugalske naselbine.

Irski škofje so odposlali papežu skupno pismo, v kojem se zahvaljujejo za okrožnico in posebno za to, da je sv. Stol razločeval mej narodnim vprašanjem na eni strani in verskimi ter moralnimi vprašanji na drugi strani. Iz sestave tega pisma se razvidi zadovoljnost in veselje škofov, da papež ni imel pred očmi narodne lige, marveč le one ljudi, ki so provzročitelji splošnih izgredev. — Dné 17. t. m. so parnelovski poslanci pri nekem shodu v Dublinu sklenili objaviti oklic, v kojem se bo naglašalo, da so v okrožnici sv. Stola navedene okoliščine ne-utemeljene. Izrazilo se bo obžalovanje, da okrožnica ne omenja prvotnih vzrokov sedanjim irskim razmeram: teptanja pravice in pomanjkanja krščanske ljubezni. Priznava se sv. Stolu duševno sodnijsvo, vendar pa poslanci oporekajo, da bi se Vatikan vmešaval nasproti irskemu narodu v politiške zadeve. (Parnelovci pač ne razumevajo papeževe okrožnice ter bi se lahko o tem bolje poučili od svojih duševnih pastirjev.)

Mej **Turčijo** in **Grško** se vendar razmere niso takó zboljšale, kakor se je to z večih strani trdilo pred nekaterimi dnevi. Grški ministerski predsednik Trikupis je zaukazal grškemu konzulu v Monastiru, Panuriasu, naj se povrne na svoje mesto, rekoč, da bo z orožniki poslal tuškega konzula Carizzeja čez mejo, ako bo Turčija odklonila Panuriasa. Tako oistre besede niso v navadi mej državami, mej kojimi niso razmere posebno strogo napete!

Turškega sultana je pri avdijenci armenski patrijarh, msgr. Vehabedian, z nova prosil, naj sprejme njegov odstop kot patrijarha carjigrajskega in potrdi njegovo izvolitev jeruzalemskim patrijarhom. Toda sultan ni hotel o tem ničesa slišati. Pričakuje se, da bodo Armenci storili nove korake, da prisilijo vlado, naj jim dá odločnejšega cerkvenega kneza, nego je msgr. Vehabedian.

O **Makedoniji** je izšla nova knjižica z naslovom „Pregled narodopisja Makedonije“. Spisatelj Spiro Gulabčev, rojen Makedonec, je nasprotnik srbskih namer na njegovo domovino. Boj balkanskih držav za Makedonijo se prepereči po njegovim mnenji najbolje s temi, ako se proglasi ta dežela samostojno kneževino. Ničevne so sanjarije o trojedini Bolgariji, ker ni upati, da se bo kedaj spojila Makedonija z Bolgarijo.

O **egiptskem** vprašanji pričele se bodo že v kratkem obravnave mej Turčijo in Anglijo. Carjigrajski diplomatski krogi zatrjujejo, da bo že v nekaterih dneh odpotoval v London turški pooblaščenec.

Izvirni dopisi.

Iz Ljubljane, 19. maja. Šest tednov bo kmalu, kar so se napotili naši romarji v Rim in danes upamo, da so tudi najkasnejši izmed njih že zdravi in veseli domá. V večnem mestu poživili in ukrepili so si katoliškega duhá in domú vrnivši se vžigajo ga sedaj med domačini, ki sami niso imeli prilike iti v Rim. Taka slovesna prilika pač močno vpliva na srca katoličanov in jih navdušuje za cerkev in vero!

Ali koliko smo mi domá opazovali to romanje, ni se nam zdelo čisto vse, kakor bi imelo biti. Saj se nam je iz Rima poročalo: „Vedno bolj uvidimo, da bi bilo bolje, ko bi Slovenci svoje romanje priredili“. Kaj je bilo prav za prav s tem avstrijskim vlakom? Od drugod — s Francoskega — prihajajo v Rim skupaj po trije tisoči in čez. Naš dunajski vlak jih ne more sprejeti nad tisoč! „Sero venientibus ossa!“ In to hoče biti avstrijski vlak! In res sami vemo za nekatere prepozno oglašene, da se jim je vozina nazaj poslala, in ker niso vedeli za noben drug vlak, so domá ostali. Nato se je osnul poseben graški vlak; tudi ta je sprejel le omejeno število potnikov. Za Slovence se ni nikdo zmenil! Pojdi koder in kedar hočeš, saj pelje vsaka pot v Rim! In takó so se priklopili nekateri tem,

se s sinom in potem še-le bomo mogli delati. Brez njegove volje ne moremo razsojevati.“

„Kaj volja“, mislil si je Bartoš na poti domú, „če bo le Urh šel na študije, če se le moja hrepenenja in želje spolnijo!“ Kako se bo smejal, ko bo sporočil v nedeljo pri občenem shodu vsem, da ga Urh ne stane niti vinarja več, da ga živí, oblači samostan, da ga ima skoraj preskrbljenega in sicer tako, kakor ne bo nobeden sin v Janovi! Kako se bo mračil in jezil ošabni župan Hanuš, in kako se bodo grizli kmetje v usta, ko bodo vse to slišali, videli?!

Ko je to slišala Bartoška, ustrašila se je, potem pa, ko jej je mož zagotovil, da bo Urh tudi mašnik, bila je polna skrbi, ali bo imel v Janovu pridigo in slovesno novo mašo, in ko jej je bilo vse to zagotovljeno, zajokala se je od veselja.

In Urh?

Saj je miren, tih, v cerkvi vsak dan, in o življenji svetnikov ima veselje! Gotovo se bo tudi veselil, ko se bo vrnil in iz hvaležnosti starišem roko poljubil. Bartoška je koj začela pripravljati perilo, da bi bilo vse v redu, kadar bo potreba, in na vsak kos perila je pala solza. Oj ti dobro materino srce!

(Dalje prih.)

drugi onim. Voditelji Slovencev — čast jim! — res da so skrbeli za-nje, kar se je dalo; a navzlic temu imeli so sitnosti celó v Rimu. Kdo bo pel! Slovenci ali Nemci? Nemci niso znali; Slovenci jih niso hoteli žaliti. Nasvetovalo se je: pripravimo se malo, bomo kako domačo zapeli tam na Laškem! Kako izvrstna misel, in kdo se je zmenil za-njo?! — „Kaj slovensko petje; nič slovensko! V Rim gremo kot katoličani in nič drugega!“ — To je vse res in lepó; katoličani smo in katoliški čut nas je gnal v Rim; a Slovenci smo tudi. Ali ne bi smel sveti Oče zvedeti, da tam nekje za jadranskem morjem stanuje mal, ponižen narodič — njemu, Očetu svojemu in materi svoji, katoliški cerkvi, z vso dušo udan?! Hrvatje so tudi šli v Rim kot Hrvatje in vendar so zvesti, uneti katoličani. Kot Hrvatje predstavili so se sv. Očetu in prebrali pred njim adresso, polno udanosti in zahvalnosti svoje svetej stolici. Preveč strahú in mnogo ozirov tudi ni pravo.

Z Gorenjskega, 19. maja. (Prazgodovinsko grobovje (?) na Gorenjskem. Nedavno sem se razgovarjal z nekaterimi našimi ljudmi o tem in onem, in ker beseda dá besedo, prišli so tudi zakladi na vrsto. Jaz sem spočetka precej indiferentno poslušal, a radovednost se mi vname, jame nekdo pripovedovati, kako so se Lahovci pred kacimi dvajsetimi leti opeharili, ko so iskaje zaklad, dobili mesto zaklada le nekaj glinastih črepinj. Po natančnem popraševanju sem zvedel sledeče: Na Mrševovi njivi so krompir osipali in nekdo zadene z motiko ob neko posodo. (Pri osipanju namreč, ko se prst po razoru strže, pride se z matiko bolj globoko kot pri navadnem oranji s plugom). Posoda se brž izkoplje in ta novica se po vsi vasi raznese. Dasi v tej posodi ni nikakoršnega zaklada, utegne pa v drugi biti, menijo ljudje in vse drvi na omenjeno njivo. Vse koplje v obližji po razorih; na krajih, kjer je krompir rastel, seveda si nihče upal kopati. Vse koplje z velikim upanjem, a ko se odkoplje še nekaj stare posode brez zaželenega zaklada v njej, gre vse poparjeno domov. In gospodar se je jezil in zakaj bi se tudi ne, ker so mu ves krompir pocokljali.

Izkopali so tri posode, en vrč, eno stekleničico in en denar. Posode so bile zelo iz take tvarine kot opeka, bolj na štiri vogle, skoraj dva čevlja dolge in oko pol čevlja široke; v njih je bilo nekaj črnkastega kakor od oglja. V stekleničici je bila voda. Denar je bil nekoliko večji od našega za štiri krajcarje in ni bil niti zlat niti srebrn. Da take stare šare ni maral nihče s seboj vzeti, je umevno.

Kolikor mi je literatura o „prazgodovinskih“ spomenikih znana, sklepam po legi in kakovosti dotičnega kraja, kjer je omenjena njiva, da je tam prazgodovinsko grobovje. Se vé s popolno gotovostjo ne morem trditi, ker izkopanih predmetov nisem videl, in ker je tudi mogoče (dasi skoraj neverjetno), da se je kaj tacega v teku poznejših stoletij po naključji tje zaneslo. Da bi se spoznalo, je li staro grobovje ali ne, bi ne bilo treba drugega, nego da bi nekaj ljudi pod nadzorstvom izurjenega strokovnjaka en dan kopalo na omenjenem kraju. Ko bi bil vspeh dovoljen, utegnilo bi se poskusiti še na nekem drugem kraju, ki je po svoji legi v meni tako misel vzbudil že takrat, ko sem ga prvič videl.

Da bi bilo tako odkritje kolikor toliko važno za zgodovino Gorenjske oziroma Kranjske, razvidi se iz tega, ker (ako se ne motim) g. Pečnik v nekem svojem spisu pripoveduje, da se na Gorenjskem staro grobovje še ni zasledilo.

Ako želi kdo še kaj drugega zvedeti, naj se izvoli obrniti na podpisane.

V Lahovčah p. Cerklje.

Ivan Belec,
duhovnik.

S Kočevskega, 16. maja. Z dopisom v št. 105 nikakor ni nameraval pisatelj onih vrstic Kočevce čez mero hvaliti, ampak izraziti značaj moškega kočevskega spola in kdo nanj toliko vpliva. Ako je naglašal marljivost ženskega spola pri obdelovanju, hotel je s tem reči, da se le ženski spol na Kočevskem s poljedelstvom peča, in da ni tega, še krompirja ne bi imeli, toliko manj kakih drugih poljskih pridelkov. Kočevce pa je vaju le bolj gosposki živeti, torej za kmeta on ni. Da pa Kočevce z druge strani gleda, s krošnjarenjem, trgovino itd. denar pridobiti in svojo družino prerediti, je tudi znano, saj od poljedelstva ne more se živeti niti desetina mnogoštevilnega prebivalstva, kar ga ima kočevski polotok. Glavna misel pisatelja onih vrstic je bila, kakor zadnji stavek kaže, da Kočevci znabiti bi ne bili

taki, kakor so se sedaj že dvakrat pokazali, ko bi ne vplivali nanje brezverski časopisi dunajskih židov, kateri okužujejo Kočevce. Da pa poprej Kočevci niso bili tako zagrizeni in odkar so pri zadnji volitvi za deželni zbor propali, skoraj besni, zatrjuje neki stari osiveli župnik, ki službuje že čez trideset let na Kočevskem. Imenovani starosta pravi, da so bili nasproti duhovščini prijazni kakor Slovenci. Toraj ne hvaliti Kočevce, katerim je židovsko časopisje tolikanj pri sreči, da ga obožavajo in srkajo iz njega brezverstvo, je bil namen pisateljev, nego le naznati, odkod prihaja na Kočevce vpliv, kakor zadnji rek kaže, ki ni naravnost izražen.

Toliko v pojasnjevanje onih vrstic, osobito zadnjega reka.

Rudeči križ.

V dobrodelna društva naše dežele spada v prvi vrsti „Domoljubno deželno pomočno društvo za Kranjsko“, ki mirno in uztrajno deluje za svoje človekoljubne namene že več let. Zdaj seveda, ko so mirni časi in ne divja krvičejna vojska, zdaj se blagodat tega društva ne vidi, ali ako razsaja vojska, katere si ne želi nobeden Avstrijec, in zahteva svoje krvave žrtve, tedaj stopijo na noge vse podružnice, tedaj se zbirajo tudi „Rudečega križa“ udje polnoštevilno pod svojo zastavo človekoljubja, da lajšajo bolečine bolnim in ranjenim vojakom. Vsi vemo, da so vojske danes neizogibne; bojimo se takorekoč, da katerega dne ne počí prva sovražna puška kje na meji naše države, in da bi se torej pripravili za vse mogoče slučaje, zato se naslanjamo na oboroženo moč države v prvi vrsti, a v drugi vrsti pa so pozvani rodoljubi, da je tudi takrat vsak neoborožen mož na svojem mestu. In zato se snujejo širom naše države domoljubna podporná društva, za to deluje tudi „Rudeči križ“, kateremu je sveta naloga, da na bojišču ranjenim vojakom prinaša zdravila, okrepila in tolažila za ono domoljubno požrtvovanje, s katerim so se borili in prelivali zlato kri za našo skupno domovino.

Vsekako torej mislimo, da ustrezemo častitlim čitateljem, ako jim podamo v kratko letno poročilo o delovanju „Rudečega križa“, ki je imel 18. t. m. svoj letni občni zbor, ako jih seznanimo z vsem, kar je storil lanskega leta, saj bomo iz tega videli, koliko udov šteje po vsej Kranjski in koliko bi si jih še lahko pridobil.

Občni zbor 18. t. m., kateremu je predsedoval prvi podpredsednik „Rudečega križa“, gospod cesarski svetnik Ivan Murnik, bil je še precej obiskan. Zbor je vzel na znanje brez vsega razgovora društveno letno poročilo, kar je najlepši dokaz, da društvo deluje v zmislu udov in ustanovnikov.

Najlepše priznanje došlo je „Rudečemu križu“ od Njega c. in kr. apostolskega Veličanstva, ki je s posebnim zadovoljstvom vzel na znanje letno poročilo za 1886.

Našemu domoljubnemu deželnemu pomočnemu društvu pa je izrekel svoje priznanje Njega c. in kr. Visokost nadvojvoda Karol Ljudevit pohvalivši njega koristno in uspešno delovanje. Tudi 3. vojno poveljstvo v Gradcu javilo je, da je državno vojno ministerstvo izreklo društvu svoje posebno zadovoljstvo.

„Rudeči križ“ deluje na različne načine. Med drugim namen mu je ustanavljati postaje za bolne vojake. Dve taki postaji more „Rudeči križ“ narediti v Ljubljani, seveda o sklicu vojske, in sicer jedno postajo za 200 mož v kolizejski zgradbi in jedno za 210 mož na južnem kolodvoru. Sicer pa se je „Rudeči križ“ tudi izjavil, da sprejme za daljšo dōbo v oskrbo tiste bolnike, ki jih radi bolezní ni mogoče prepeljati. Kranjska hranilnica se je tudi izjavila, da prepusti za slučaj vojske staro strelišče, v katerem bo „Rudeči križ“ pripravil prostora za 100 mož. Društvo se je zavezalo skrbeti za zdravila in druge zdravniške stvari, dočim je pomočno društvo tukajšnjih gospá obečalo poskrbeti za potrebne obeze. Zakupnik kopeli v Toplicah, gospod August Kulovic, ponudil je društvu, da prevzame 60 mož v c. kr. vojaško kopališko zgradbo in 20 častnikov v civilno kopališko zgradbo v Toplicah. Vrh tega pristopilo je društvu že dokaj zasobnikov, ki bodo tudi prevzeli bolne in ranjene vojake na svoje troške.

Že iz tega vidimo, kako praktično se je ustrojil „Rudeči križ“. V veliko zaslugo moramo mu zapisati tudi to, da je pridobil dvanajst gospodov, kateri so velikodušno obečali, da bodo za bolne in ranjene vojake dopisovali njih roditeljem, sorodnikom,

prijateljem in znancom ter da bodo to častno službo izvrševali brezplačno. Tako bodo ti gospodje oskrbovali dopisovanje v sedmih jezikih, in sicer: v slovenskem, hrvaško-srbskem, češkem, nemškem, italijanskem, rumunskem in mažarskem.

Kakor prejšnja leta, tako je tudi za l. 1887 naklonila kranjska hranilnica društvu 300 glđ., deželni zbor kranjski pa 100 glđ. podpore. Kakor dobro dohaja društvu ta denarna pomoč, tako dobro je došla tudi duševna pomoč, in sicer knjižica z naslovom: „Rudeči križ in njega pomen za kmečko prebivalstvo“, katero je spisal in izdal na svoje troške g. Srečko pl. Lenk, graščak na Raki, v slovenskem in nemškem jeziku. Gosp. Lenk opisuje v tej knjižici pomen „Rudečega križa“ za kmete, ter jo je priobčil v ta namen, da tudi kmečko ljudstvo seznaní z „Rudečim križem“ in da je kolikor mogoče tudi pridobi za to človekoljubno podjetje. Slovenskih izvodov rečene knjižice podaril je g. Lenk društvu 2940, nemških pa 480, katere je društvo razposlalo na razne kraje Kranjske.

„Rudeči križ“ imel je koncem leta 1887 196 udov, imovino pa 4359 glđ. 75 kr. v gotovini in 550 glđ. v vrednostih papirjih.

Podružnic je šelo društvo 13, in sicer: Postojina s 23, Kočevje s 45, Idrija s 35, Ilirska Bistrica s 45, Kranj s 43, Logatec z 29, Metlika s 30, Vrhnika s 15, Radovljica s 27, Novo Mesto s 104, Kamnik s 16, Črnomelj s 65, Vipava s 27 udi, toraj vseh udov skupaj 504. Podružnice so nabrale nekoliko za leto 1886. 262 glđ. 82 kr. in za leto 1887. 290 glđ. 70 kr. Razven teh osnovele so se nove podružnice na Krškem, v Kostanjevici, Mokronogu in Radečah, katere bodo v kratkem imele skupaj 400 rednih udov, tako da smemo že danes trditi, da bodo vse podružnice na Kranjskem štejele čez 900 udov, kar je gotovo prav lepo število, katero nam najsijajneje spričuje o človekoljubju naše dežele.

Toliko v obče o društvu. Na predlog g. predsednika izrekel je zbor toplo hvalo visokorodnemu gospodu deželnemu predsedniku baronu Winklerju za pospeševanje društvenih namenov, nadalje deželnemu zboru kranjskemu in kranjski hranilnici za podporo in gg. okrajnima glavarjema H. Weigleinu na Krškem in M. Grillu v Litiji za snovanje podružnic. Tudi dozdanjim pregledovalcem računov, gg. V. Collorettu, K. Karingerju in Fr. Ravniharju in namestnikoma gg. G. Didaku in J. Kušarju, ki so bili na novo izvoljeni, izrazil je zbor iskreno hvalo.

S tem je bil dnevni red končan in g. predsednik je na to zaključil občni zbor.

Dnevne novice.

(Opozarjamo) na današnje vabilo k občnemu zboru „Katoliškega tiskovnega društva v Ljubljani“, ki bo prihodnji četrtek ob 10. uri dopoldne v dvorani knezoškofijske palače. Želeti je, da se zborovanja udeleži prav veliko gospodov društvenikov.

(Birmancev v Ljubljani) o binkoštnih praznikih bilo je vseh skupaj 1956. Poslale so jih fare: frančiškanska v Ljubljani 45, šentpeterska v Ljubljani 65, trnovska v Ljubljani 25, ljubljanske šole 414, Begunje 3, Bevke 20, Borovnica 65, Brdo 13, Breznica 1, Brezovec 49, Budanje 2, Cirklje 1, Cirknica 1, Črnuče 17, Dob 27, Dobrava 2, Dóbrova 52, Dol 3, Dolenja Vas 1, Dolgo (Dovje) 1, Duplje 1, Št. Jurje pri Šmariji 40, Št. Juri pri Kranji 2, Golo 17, Horjul 1, Sv. Helena 51, Ig 95, Ihan 39, Št. Jakob ob Savi 27, Janjce 7, Javor 15, Ježica 31, Kamnik 2, Št. Kocijan pri Turjaku 23, Kočevje 1, Kokanj 24, Kranj 1, Krašnja 1, Kresnice 8, Lesce 2, Lipoglav 21, Logatec 3, Št. Martin pri Kranji 1, Št. Martin pri Litiji 3, Št. Martin pod Šmarijino Goro 21, Št. Mihael 1, Mavčiče 29, Moravče 1, Planina 1, Podlipa 1, Polica 18, Polje 56, Preserje 28, Prežganje 26, Radovljica 1, Rakitna 27, Rova 1, Rudnik 11, Selca 1, Smlednik 37, Sora 39, Sostro 36, Škofja Loka 21, Šmarije 117, Sv. Trojica 1, Tržič 3, Višnja Gora 19, St. Vid nad Cirknico 1, St. Vid nad Ljubljano 62, Vodice 72, Vrhnika 34, Zagorje 1, Zapoge 5, Žaljna 25, Želimlje 11, Kopar 1, Renče 1, St. Martin na Laškem 1, Gradec 2, Voitsberg 1.

(Osobne vesti.) Nadvojvodinja Štefanija spoznala je včeraj 24. leto. Rodila se je namreč 21. maja 1864. — V nedeljo zjutraj pripeljal se je v Pulj nadvojvoda Štefan s soprogo. Spremljal ga je grof

Chorinsky. — Poljedelski minister grof Falkenhayn peljal se je v ravno tistem vlakcu z Dunaja v Rovinj, kjer so slovesno odprli novo bolnišnico.

(Ogenj.) Včeraj dopoldne po 9. uri je strel z Grada naznanil, da gori na barji. Pogorela je hiša s pohištvo posestniku Jevcu na Črniprsti.

(Delegaciji) snidete se dné 6. ali 7. junija v Budimpešti, kjer se že prostori pripravljajo.

(V Mengši) je zaradi osepnic prepovedan letni in živinjski somenj, ki bi moral biti dné 25. t. m.

(Za pogorelece v Palčji) na Notranjskem so darovali č. gg.: Janez Sajovic, župnik v Slavini 3 gld., J. Podboj, kurat v Št. Petru 6 gld., Franc Klemenec, župnik na Uncu 3 gld. in A. Ponikvar, župnik v Knežaku 4 gld. 50 kr.

(Razpisane) so učiteljske službe: Na dvorazrednici v Gor. Logatci druga učiteljska služba s 400 gld. letne plače in prosto stanovanje; služba učiteljice ravno tam s 400 gld. letne plače in prosto stanovanje; — prošnje za prvo službo do konca julija, za drugo do konca maja okr. šolskemu svetu v Logatci; dalje je razpisana tretja, oziroma četrta učiteljska služba na štirirazredni ljudski šoli v Krškem; plača 500 gld., oziroma 450 gld.; prošnje do dné 10. junija.

(Cvetlični korzo), kojega čisti dohodek se bo izročil blagajni graških revežev, napravila bo velika gospóda v nedeljo, 3. junija, v graški „obrt-niški dvorani“.

(Iz Gradca:) Prazniki so se lepo pričeli, pa grdo končali. Nedelja je bila gorka in suha, ponedeljek dopoldne soparen, popoldne moker in hladen. Vendar ni manjkalo niti birmancev, niti toristov, ki so prihajali in odhajali. Vsak vlak pripeljal je mnogo ljudi.

(Dunaj) je od 19. maja naravnost zvezan s Solunom. Tedaj namreč odpeljala se je dotična komisija iz Niša proti Solunu s slavnostnim vlakom ob 7. uri zjutraj. Promet prične se pa dejanski še-le dné 25. maja.

(Na Dunaji) stalo je minoli teden pred sodiščem več carinskih uradnikov zaradi hudelstva goljufige, oziroma zlorabe uradne oblasti, ker so došlo blago nekaterim trgovcem le za polovično ceno vročevali, nekatero pa tudi popolnoma brezplačno, ter so vsled tega od trgovcev razne darove v denarjih in svili dobivali. Obsojeni so bili: Glavni kontrolor Astl na na jedno leto, oficijala Prohazka in Entzmann vsak na 8 mesecev hude ječe, oficijala Leithner in Spatz na 6 mesecev navadne ječe, podajača: Kramer na 6 mesecev in Schödlbauer na 5 mesecev. Ob enem obsojen je bil tudi trgovec Altmann, ki je uradnike k goljufigi zapeljal, na 6 mesecev ječe. Škoda pri carini znaša blizo 20.000 gld.

(V Rabu) prijeli so dné 16. t. m. ondašnjega odvetnika dr. Alfreda Prescherma, ker ga imajo na sumu, da je nekaj denarja izneveril. Orožniki so ga odgnali v zapor v Ried.

(Iz Logatca:) Obesil se je dné 19. t. m. eden kaznjencev iz posilne delavnice, ki delajo novo cesto na Rovte. Nesrečnejši ni ugajalo trdo delo na trdem kamenju. Soboto popoldne je ubežal. A vjeli so ga in privedli nazaj v barako. Brž nato si je — zaprt v sobi — siloma končal življenje. Bil je Ljubljčan.

(Tatvina.) Katarini Sterlekar, stanujoči na šentpeterskem predmestju, bila je ukradena hranilnična knjižica, na katero je bilo naloženih v hranilnici 1108 gld.; dné 16. t. m. je hranilnica izplačala denar z obrestmi. Tatica Neža Prešern je skrila denar za nekim strešnim žlebom na šentpeterskem predmestju; manjkalo je le 14 gld. V njenem kovčku so našli tudi več drugih ukradenih stvari, mej temi jedno uro. Prešern je znana nevarna tatica. Izročili so jo deželni sodnji.

Telegrami.

Bela Cerkev, 21. maja. Gospod Perpan, farni oskrbnik v Šmarjeti, nevarno zbolel.

Jenbach, 21. maja. Včeraj je bila vas Jenbach v veliki nevarnosti vsled gorečega planinskega gojzda. Z gorovja so se drvili kosi razpokanega skalovja in goreča debela. Požar se je obrnil proti gradu Tratzbergu, kjer so poskrili dragoceno galerijo slik v kleti. Cesarski lovci, deželni strelci in orožniki, kakor tudi tri požarne brambe so delovali nad vso hvalo požrtvovalno ter danes do 6. ure popoldne omejili požar in odvrnili nevarnost od Tratzberga.

Solun, 20. maja. Vsled ramazan-praznika se je otvorila železnica Solun-Belgrad brez posebne slavnosti.

Tabilo

na

prvi redni občni zbor

„Hlatol. tiskovnega društva“

v četrtek 24. maja 1888 ob 10. uri dopoldne

v veliki dvorani

knezoškofovske palače.

Dnevni red:

1. Ogovor predsednikov.
2. Soročilo o odobrovanem delovanju v dobi od 27. julija 1887 do 20. maja 1888.
3. Sosamezni predlogi in nasveti.

✓ Ljubljani, 14. maja 1888.

Edbor.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja	razkoma v mm	toplomera po Celziju			
20. 7. u. zjut.	737.5	14.6	brezv.	megla	
2. u. pop.	736.4	26.2	"	dl. jasno	0.00
9. u. zveč.	737.0	18.6	"	jasno	
21. 7. u. zjut.	738.2	18.4	sl. zap.	dl. jasno	
2. u. pop.	736.4	23.2	sl. vzh.	"	0.00
9. u. zveč.	736.9	17.6	"	jasno	

V nedeljo dné 20. maja zjutraj megla, krasen dan, jasna noč. V ponedeljek 21. maja deloma jasno, popoldne grom, zvečer jasno. Srednja temperatura obeh dni 19.8° in 19.7°C., za 4.9° in 4.6° nad normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafsko poročilo.)

22. maja.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	78 gl. 50 kr.
Sreberna " 5% " 100 " 16%	80 " 30 "
4% avstr. zlata renta, davka prosta	109 " 40 "
Papirna renta, davka prosta	93 " 15 "
Akcije avstr.-ogorske banke	863 " — "
Kreditne akcije	277 " — "
London	126 " 70 "
Srebro	— " — "
Francoski napoleond.	10 " 05 "
Cesarski cekini	5 " 95 "
Nemške marke	62 " 17 1/2 "

Tujci.

21. maja.

Pri **Matiču**: Josip König, tehnik, Josip Eisenhut, iz Budapešte. — Dr. Erkatie, iz Varaždina. — Dr. J. Mudrovčić, pristav, iz Zagreba. — Matija Pipp, iz Zaplane.

Pri **Stonu**: Umberto Grando, trgovec z lesom, iz Kranja. — Franc Moschek, zasebnik, iz Opatije. — Moric Mayer, iz Trsta. — Dr. N. Gellietich, notar, iz Reke. — Ana Candolini, soproga okrajnega sodnika, s Štajerskega. — Franc Wottawa, trgovski pomočnik, iz Celja. — Dr. Alojzij Marn, s soprogo, iz Pontebe. — Vinko Sartori, iz Pentebe.

Pri **Južnem kolodvoru**: Benjamin Lokalo, iz Novega mesta. — Franc Eder, iz Voloske. — J. Hilikär, iz Pulja.

Janez Dogan,

mizarski mojster v Ljubljani

na Dunajski cesti št. 15, (Medijatova hiša)

priporoča svojo dobro vrejeno zalogo raznovrstne

hišne oprave,

politovane in likane: altarne podstavke po 5 gld. 50 kr., divane, garniture, modroce na peresih po 10 gld., žimnate modroce po 20 gld., vozičke za otroke, okvire za svete in posvetne podobe, in sicer

za 20 odstotkov ceneje, kakor drugod.

Tudi prevzema vsa mizarska in stavbena dela.

Cenilnik s podobani zastonj in franko.

Brata Eberl,

izdelovalca oljnatih barv, firnežev, lakov in napisov.

Pleskarska obrt za stavbe in meblje.

Ljubljana,

za Franciškansko cerkvijo v g. J. Vilharja hiši št. 4.

priporočata prečast. duhovščini in p. n. občinstvu vse v njih stroko spadajoče delo v mestu in na deželi kot znano rečno fino delo in najnižje cene.

Posebno priporočilne za prekupee so oljnat barve v ploščevinastih pušicah (Blehbüchsen) v domačem lanenem oljnatem firneži najfinije naribane in boljše nego vse te vrste v prodajalnah.

☛ Cenike na zahtevanje. ☛

OTOMANE,

!gld. 38 a.v.!!

(glej podobo), najbolj praktično, elegantno, moderno in priljubljeno tapecirano pohištveno orodje, preoblečeno z modernim in močnim blagom in popo-

no pozamenterijo, to je s čopi in dolgimi franžami iz blaga, izdeluje po — 38 gold. a. v. — zajamčeno dobro in solidno narejene

Anton Obreza,

tapecirar in dekoratér

v Ljubljani, Šelenburgove ulice št. 4,

Uzorec blaga resnim kupcem franko na razpolago. Vsa v mojo stroko spadajoča dela v mestu in na deželi izvršujem najceneje. — Modroce na peresih (Federmastraten) 10 gl. in višje. — Preč. duhovščini priporočam kot špeciialiteto: altarne preproge.

☛ Ceniki s podobami zastonj in franko na zahtevanje. ☛

Spominjajte se Ljubljanske dijaške in ljudske kuhinje pri igri in stavah, pri slovesnostih, oporokah in nepričakovanih dobitkih.

Najboljši in najpripravnejši način hranjevanja je gotovo

zavarovanje življenja.

Zavarovanje življenja koristno je vsakemu, neobhodno potrebno pa onim, ki imajo skrbeti za rodbine. Naše življenje odvisno je od tolikernih slučajnosti, da ne smemo nikdar puščati iz oči bodočnosti onih, ki so nam dragi in za katere skrbeti smo obvezani. Najboljši pripomoček za to je zavarovanje življenja, katero je urejeno tako, da daje priliko vsakemu udeleževati se njegovih dobrot.

Za neznamen denar more se zavarovati kapital, ki se izplača po smrti preostalej rodbini, ali dota, ki se izplača otroku, kedar doživi, 18., 20. ali 24. leto. Poslednje zavarovanje važno je zato, ker se zavarovana dota izplača tudi tedaj, ko bi oni, ki jo je zavaroval, umrl takoj potem, ko je uplačal prvi obrok, in ker se vsa uplačana premija vrne, ko bi zavarovani otrok umrl pred dogovorjeno starostjo.

More se pa tudi zavarovati kapital, ki se izplača zavarovancu samemu o dogovorjenej starosti (n. pr. v 40., 50. ali 60. letu), ali pa njegovim dedičem, ko bi utegnil umreti prej.

Vse te načine zavarovanja upeljane ima **vzajemna zavarovalna banka „SLAVIJA“ v Pragi**, katere prednost je še to, da je pri njej vsak člen brez kacega posebnega priplačila deležen vsega čistega dobička, ki je leta 1887 iznašal 10%, v prejšnjih letih pa tudi že po 20%, 25% celo 48%.

Konec leta 1886. bilo je pri banki „SLAVIJA“ za življenje zavarovanih 40.497 osob za 22,835.193 goldinarjev. Vsa pojasnila daje brezplačno

(13)

glavni zastop banke „SLAVIJE“ v Ljubljani, v lastnej hiši (Gospoke ulice 12.)